

DE TABERNAKEL in perspectief (9) – Het Wierookaltaar (vervolg a) HJM Sales, 17-03-2017

Geliefde broeders en zusters, de bespreking van het Wierookaltaar wijzend op gebed en aanbidding wordt vervolgd met het door God bepaalde reukwerk. De jaarlijkse verzoening door de hogepriester over de hoornen van dit altaar komt de volgende keer aan de orde.

Het reukwerk moest nauwkeurig uit aangewezen specerijen worden vervaardigd. Omdat het reukwerk wijst op Jezus én op ons hart als wij bidden, is het belangrijk dit te verstaan. Leiding en zalving van Gods Geest zijn onontbeerlijk in ons gebed. Hij acteert op de houding van ons hart. Ex. 30:7-8, 36b – *“En Aäron zal daarop aansteken welriekende specerijen; allen morgen, als hij de lampen wel zal toegericht hebben, zal hij dezelve aansteken. En als Aäron de lampen aansteken zal, tussen de twee avonden, zal hij dat aansteken; het zal een gedurig reukwerk zijn, voor het aangezicht des HEEREN, bij uw geslachten....., en gij zult daarvan leggen voor de getuigenis in de tent der samenkomst, waarheen Ik tot u komen zal; het zal ulieden heiligheid der heiligheden zijn.”*

Het verbranden van welriekend reukwerk was uiterst heilig en moest plaatsvinden op het Wierookaltaar, dus dicht bij de Arke des Verbonds waar God troonde. Omdat het reukwerk gedurig voor Gods Aangezicht moest branden, is duidelijk dat dit aangenaam moest zijn. Wie wil voortdurend een vieze geur ruiken? Daarmee wordt helder dat gebed en aanbidding voor God aangenaam moeten zijn. Omdat wij niet weten hoe wij God biddend kunnen behagen (Rom. 8:26-27), behoeven wij de zalving van de Geest. Hij kent het hart van God de Vader en weet Hem te behagen. Hij weet hoe wij moeten bidden en welk gebed aangenaam is. Wij weten dat niet. Het is dus belangrijk om zalving en leiding van Gods Geest te ervaren.

Het reukwerk was ‘gedurig’. Elke morgen en elke avond moest Aäron het aansteken. De heerlijke geur van het reukwerk moest zonder ophouden het Heiligdom vullen. Voortdurend wilde God de aangename geur a.h.w. ‘opsnuiven’. Evenzo verlangt Hij dat ons gebed voortdurend tot Hem opstijgt. Elk kind van God, elke gemeente, moet een gebedsleven onderhouden. Het reukwerk brandde dag en nacht. Zo zou het ook met onze gebeden en aanbiddingen moeten zijn. Maar omdat wij fysiek onmogelijk 24/7 in gebed kunnen zijn, betekent dit niets anders dan dat ons leven als een voortdurende aanbidding voor God moet zijn. Het moet een houding worden. In houding, woorden, daden, gedragingen, gedachten en overleggingen moeten wij Jezus’ Naam groot maken en als een aanbidding voor Hem zijn. In alles wat wij doen, moeten wij welriekend voor Hem zijn.

Men leert dat er vier typen van gebed zijn. Bijbelleraar Derek Prince onderscheidt: Allereerst gewoon bidden. We smeken God om hulp of zegen. Centraal staat eigen nood. Vervolgens dankzegging, het dankgebed. We danken God voor alles wat Hij voor ons doet. Voor Zijn zegeningen! Ontvangen zegen staat centraal. Ten derde lofprijzing. We beginnen God centraal te stellen. We maken Gods Naam groot. We loven en prijzen Hem. We geven Hem de eer die Hem toekomt. We uiten onze liefde jegens Hem en hebben Hem lief om Wie Hij is. Deze aanbidding brengt ons in contact met Zijn heiligheid.

De vierde vorm is nog diepere aanbidding. Het wordt een levenshouding. Elk woord in de bijbel dat “aanbidding” betekent of met “aanbidding” is vertaald, beschrijft volgens de grondtekst een houding. Ware aanbidding is een houding van ons hart, waarvan de vrucht bestaat uit rust en vrede. Het geweten beschuldigt niet meer van zonde (Hebr. 10:22). Het is de houding van met diep respect, ontzag en liefde neerliggen aan Gods voeten.

Als wij in gebed gaan, beginnen wij Jezus te danken voor Zijn Offer en álles wat Hij heeft gedaan met een overvloedig, liefhebbend hart. Vervolgens beginnen wij Hem te loven en prijzen. Tót het moment dat wij nog slechts in volle overgave aan Zijn voeten kunnen liggen. Dit is ware aanbidding, zo stelt Derek Prince, waarin Gods diepe rust ons hart vervult. In dit heilige moment zullen we Zijn stem in ons hart kunnen horen spreken.

Ik wil in dit verband ingaan op de Hebreeuwse term voor “welriekende specerijen”, nl. “*ke-toreth samiem*” (קְטֹרֶת סַמִּיִּם). Dit betekent “zoet, lieflijk geurende specerijen”. Aanbidding, indien gezalfd door Gods Geest, is een zoete, fijne geur voor de Heer.

Het geslachte offerdier dat voor God op het Brandofferaltair werd verbrand was volgens de Statenvertaling óók een lieflijke geur (Lev. 1:9b,13b,17b). Het Offer dat Jezus, het goddelijke Offerlam, aan het kruis bracht, was voor God een fijne geur. Maar de vertaling “*lieflijke*” in deze teksten is onjuist. Er wordt in Hebreeuws een ánder bijvoeglijk naamwoord gebruikt voor “*lieflijke*”, nl. “*nichoach*” (נִיחֹחַ), afgeleid van het werkwoord “*noeach*” (נִיחַ) dat “*sussen, verzachten, rustgeven*” betekent. Begrijpt u het verschil? Jezus’ Offer was voor God een sussende, verzachtende geur. Toen Jezus voor onze zonden stierf en geestelijk tot as werd gereduceerd, steeg een geur op tot God, waarmee Zijn toorn tot rust werd gebracht en Zijn verdriet verzacht en gesust. Als wij ons bekeren, Jezus aannemen en volgen, wordt Gods toorn over ons gesust. Voortaan heerst rust en vrede in onze relatie met Hem. Wij zijn nu Zijn kind geworden. Onze aanbidding wordt een fijne geur voor Hem.

Het woord voor “*specerijen*” (“*ke-toreth*” – קְטֹרֶת) komt van het werkwoord “*kaatar*” (קָטַר). Het betekent “*uitroking in een gesloten ruimte en het op deze manier verdrijven van de bewoners*”. Deze betekenis in verband gebracht met aanbidding en gebedsworsteling is wondervol. Want vleselijke neigingen, begeerten en onhebbelijkheden komen juist uit ons hart en boze machten trachten deze te bespelen. Matt. 15:19-20 – “*Want uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen. Deze dingen zijn het, die den mens ontreinigen;.....*” We zien in de grondtekst, dat voortdurend gebed boze bewoners uit ons hart verdrijft. Dan móeten zij ons verlaten (Matt. 17:21; Mark. 9:29 – “*Dit geslacht gaat niet uit dan door bidden en vasten*”).

De specerijen die werden verbrand, worden in Ex. 30:34-36a genoemd: “*Verder zeide de HEERE tot Mozes: Neem tot u welriekende specerijen, mirresap, en oniche, en galban, deze welriekende specerijen, en zuiveren wierook; dat elk bijzonder zij. En gij zult een reukwerk ener zalf daaruit maken, naar het werk des apothekers, gemengd, rein, heilig. En gij zult van hetzelfde heel klein pulver stoten,.....*” De uitdrukking “*dat elk bijzonder zij*” is onjuist. De letterlijke vertaling uit het Hebreeuws is: “*za-kah bad bevad jehi-jeh*” (זָכָה בַד בְּבַד יְהִי־יֶה), d.w.z. “*elke (specerij) moet in gelijke delen zijn*”. Dus van elke specerij moest dezelfde hoeveelheid worden genomen. De vier ingrediënten moesten vervolgens heel klein worden verpulverd en daarna worden gemengd, zoals apothekers gewend zijn te doen. Omdat mirre, galban en wierook een soort hars verkregen uit bomen of planten zijn, maar oniche een soort schelp, is duidelijk dat het verpulveren met name slaat op de oniche. Voor zover de diverse harsen waren uitgehard, werden deze natuurlijk ook verpulverd. Verpulvering wijst op de verbrijzeling die Jezus onderging en die onze karakters in de gebeden ondergaan.

Het woord “*gemengd*” is ook niet juist. In het Hebreeuws wordt “*malach*” (מָלַח) gebruikt, dat o.a. “*zouten, kruiden, op smaak brengen*” betekent. Het Hebreeuws voor “*zout*” is identiek, nl. “*melach*” (מֶלַח). Uiteraard was het voor zouten, kruiden en op smaak brengen wél nodig, dat de specerijen werden gemengd. Zout bewerkt dat voedsel niet bederft. Jezus zei dat wij als ‘zout der aarde’ moeten zijn, dus aangenaam (Matt. 5:13; Mark. 9:49-50; Luk. 14:34; Col. 4:6). We zien dus dat gebed meewerkt om als het ware een barricade tegen de zonde op te werpen. Het na verpulvering, kruiding en vermenging vervaardigde reukwerk was een zalf, dat God heiligheid der heiligheden noemt (Ex. 30:36). Zo wil Hij ons gebed zien!!

Buiten genoemde ingrediënten mocht geen ander ‘vreemd’ reukwerk, noch welk ander offer dan ook op het Wierookaltair worden verbrand. Ex. 30:9 – “*Gij zult geen vreemd reukwerk op hetzelfde aansteken, noch brandoffer, noch spijsoffer; gij zult ook geen drankoffer daarop gieten.*” Het liep daarom tragisch af met Nadab en Abihu die met vreemd reukwerk voor God kwamen (Lev. 10:1-3). De reden was dat zij Hem met hun toenadering juist hadden ont-heiligd. Dank God, dat wij nu door Jezus niet meer onder de eis van de Wet vertoeven!

De uitdrukking vreemd reukwerk duidt op de onzuivere motieven, waarmee wij God soms biddend naderen. Bijvoorbeeld: we aanbidden Hem, maar willen bewuste zonden niet loslaten. Of we bidden met zondige of onzuivere motieven: *“Heer, verander zijn/haar hart, opdat onze relatie zal herstellen”* i.p.v. te bidden dat Hij óns hart verandert! Of terwijl we door lust in overspel zijn gevallen en onze echtgeno(o)t(e) hebben verlaten: *“Waarom hebt U mij in deze situatie gebracht, Heer? Wat is Uw bedoeling?”* Of we verkeren in een moeilijke situatie van lijden en klagen verwijtend steeds: *“Waarom, Heer, moet dit mij toch overkomen?”* Let wel, ik bedoel hiermee niet de eerlijke vraag, wat het doel is van het lijden. Soms wordt God vurig gebeden: *“Gebruik mij, Heer, om uw Woord te prediken”*. Terwijl de verborgen motivatie niet bezorgdheid voor verloren zielen is, maar dat men graag een bijzondere positie wil bekleden en eer voor dit werk in ontvangst nemen. Of er wordt veroordelend gebeden zoals de Farizeër in Luk. 18: *“O, God! ik dank U, dat ik niet ben als die broeder of die zuster”*. Vreemd reukwerk is onaangenaam. God wil dat wij aanbidden in Geest en waarheid. Aangenaam reukwerk richt zich altijd op God met een dankbaar, verlangend hart naar meerdere reiniging.

Het reukwerk mocht niet voor eigen gebruik worden gemaakt. Vreselijke straf stond op overtreding. Ex. 30:37-38 – *“Doch naar het maaksel dezes reukwerks, hetwelk gij gemaakt zult hebben, zult gijlieden voor uzelf geen maken; het zal u heiligheid zijn voor den HEERE. De man, die dergelijke maken zal, om daaraan te rieken, die zal uitgeroeid worden uit zijn volken.”* God accepteert geen hoogmoed en wil niet dat wij onszelf zo geweldig achten, dat we a.h.w. onszelf aanbidden. Hij wil aanbidding ook niet delen of aan andere goden afstaan.

Het verbod om in de Wet voorgeschreven offers op het Wierookaltaar te brengen betekent dat aanbidding niet met het brengen van offers te maken heeft. We aanbidden vrijwillig met een overgegeven, dankbaar, van liefde brandend hart en laten ons hierin niet leiden door wettische voorschriften of voorgeschreven gebedsuren die wij onszelf dwangmatig hebben opgelegd. Vrijwillig komen wij met vreugde door de Geest aan Gods voeten en aanbidden Hem. Wij zijn nu immers niet meer onder de Wet, maar onder de genade (Rom. 6:14-15)!

We lazen in Ex. 30:34 uit welke vier bestanddelen het reukwerk bestond: mirresap, oniche, galban en zuiveren wierook. Deze specerijen wijzen op Jezus én typeren de noodzakelijke geestelijke ingrediënten van ons gebed en aanbidding. Als deze aanwezig zijn (in Jezus!), is de ‘geur’ aangenaam voor God. Elke specerij duidt op een cruciaal aspect in het gebed. We zullen nu de ingrediënten van het reukwerk bezien.

Nog één opmerking vooraf: De hogepriester moest de specerijen verbranden, hiermee Jezus typerend, onze Hogepriester, Die Zich prijs gaf en het door Zijn voortdurend gebed mogelijk maakt dat wij ons overgeven. Niets van ons! Alles alleen van en door Jezus. Hij volbracht alles! Het Wierookaltaar (hout overtrokken met goud) is voortaan door het massief gouden Wierookvat (Jezus) vervangen. Ons gebed is nu m.n. aangenaam voor God omdat Jezus voor ons bidt (Rom. 8:34). Ons gebed wordt met Zijn gebed vermengd (Openb. 8:3-4).

Mirresap

Mirre is een geurige, donkerrode hars verkregen uit de bast van een acacia-achtige boom of struik, de *Balsamodendron myrrha*. Deze boom heeft takken met scherpe doornen. De mirre vloeit vanzelf uit spleten of inkepingen in de bast. Vervolgens stolt de mirrehars langzaam in de buitenlucht. Mirre heeft een fijne, krachtige geur en werd gebruikt om zichzelf, bed of kleding geurig te maken (Esth. 2:12; Ps. 45:9; Spr. 7:17; Hoogl. 1:12). Het heeft een erg bittere smaak en werd gebruikt om de smaak van wijn te beïnvloeden. Wijn aangelengd met mirre heeft een verdovend effect (Mark. 15:23). Medicinaal werd mirre aangewend als opwekkend en als stelpend middel. Óók als middel om lijken te balsemen (Joh. 19:39). Vanwege de bijzondere eigenschappen was mirre heel kostbaar (Gen. 37:25; Matt. 2:11).

Het Hebreeuwse woord dat met *“mirresap”* werd vertaald, is *“nataf”* (נָטַף). Het betekent

“druppel, gom-, harsdruppel”. Het woord is afkomstig van het werkwoord “nataf” (נָטַף), dat “doen/laten vallen, druipen, druppelen” betekent. In literaire zin heeft het nog een figuurlijke betekenis, nl. “door inspiratie spreken, laten klinken, profeteren, prediken”. Lees Job 29:22; Ezech. 21:2,9; Amos 7:16; Mich. 2:6. In oud Grieks betekent het “alles wat druppelt”.

Mirre duidt geestelijk op Jezus' kostbare Bloed (1 Petr. 1:18-19). Zijn dierbare Bloed drupte en vloeide als mirre voor onze verlossing uit Zijn wonden toen Hij aan het kruis hing en ook reeds tijdens Zijn gebedsstrijd in Getsemané (Luk. 22:44). Bitter als mirre was Jezus' lijden! Want Hij stierf immers niet voor eigen zonden, maar voor de zonden van de hele mensheid. Jezus had Zelf nooit gezondigd. Het was daarom, dat het volk van Israël het paaslam (dat naar Jezus verwijst) met bittere saus moest eten (Ex. 12:8).

Maar toen alles was volbracht, was de geur van het Offer van Jezus net zó intens lieflijk als mirre (Lev. 1:9b,13b,17b). Voor ieder die Jezus heeft aangenomen, wordt Zijn geur zo dierbaar en kostbaar. Zijn Bloed vernieuwt en wekt ons leven op als mirre (1 Cor. 6:14; 2 Cor. 5:17; Gal. 6:15). Zijn Bloed reinigt ons en doet ons ophouden te leven in zonde (Luk. 8:44; 1 Joh. 1:7,9). Het stelt als mirre ons oude, zondige leven. Hoe bijzonder is het dat door ons getuigenis de geur van (de mirre van) Jezus' Bloed over de hele wereld wordt verspreid.

Jezus' Bloed is de grondslag van aanbidding. Dáárom komen wij aan Zijn voeten. Want Hij maakte ons vrij door Zijn Bloed voor ons te geven. Zijn Bloed spreekt betere dingen dan het bloed van Abel (Hebr. 12:24). De gedachte aan Zijn lijden vult ons hart met liefde en dankbaarheid. Als vanzelf beginnen wij Jezus dan te loven en prijzen. Als vanzelf liggen wij dan verslagen aan Zijn voeten in Zijn heilige nabijheid. Mirre nóóit mag ontbreken in de gebeden!

Oniche

Oniche was waarschijnlijk het deksel van de Purperslak (een soort schelp) uit de Rode Zee en de Indische Oceaan. Het Hebreeuwse grondwoord van “oniche” is niet geheel duidelijk. Het luidt “sje-cheleth” (שְׁחֵלֶת) en betekent wellicht “afpellen met behulp van slagwerk”. De schelp moest worden verpulverd (Ex. 30:36). Sommigen zeggen dat juist het kalkachtige afzetsel aan de schelp werd afgepeld en verpulverd. Bij verbranding daarvan werd een onaangename, scherpe geur verspreid. De Talmoed verklaart dat het bij verbranding eerst naar verbrande garnalen en daarna naar castorolie rook. Doch bijzonder was, dat vermenging met de andere specerijen de geur van het geheel juist krachtig en duurzaam maakte. Oniche versterkte dus de geur van het mengsel van reukwerk.

Ook nu zien we een geweldige verwijzing naar het lijden van Jezus. Hij werd beladen met onze stinkende zonden verbrijzeld (Jes. 53:5,10) en door Gods toorn volkomen verbrand en verteerd (Jes. 53:4-5). In eerste instantie een afschuwelijk beeld (Jes. 53:2-3). Maar Zijn Offer werd daarna bijzonder aangenaam en er steeg een fijne geur op voor Gods Aangezicht (Jes. 53:10; Efez 5:1-2).

Deze Jezus aanbidden wij. Hij moet centraal in gebed en aanbidding staan. Als wij Hem dan aanschouwen, maakt de verpulvering van de verbrande schelp duidelijk, dat wij op onze weg achter Jezus onze onreine, boze, onaangename, egoïstische karakters mogen prijsgeven! Daardóór wordt de schelp verpulverd, waarin we zo dikwijls schuilen. Jezus gaf Zich over en verwacht dat wij ons kruis opnemen (1 Petr. 2:19).

Eerst is onze gebedsworsteling nog onaangenaam. We strijden, worstelen, huilen! Het stinkt als oniche. Maar als we dan Jezus' overwinning aan het kruis aanschouwen, komt geloof in ons hart en daarna overgave. Het wordt een aanbidding en een fijne geur voor de Heer. Als we de overwinning hebben behaald en ons hart met dankbaarheid en lof gevuld vanwege Jezus, stijgt een aangename geur op tot Gods genadetroon. Dit is de vermenging van oniche met de andere specerijen. Indien wij onszelf aan Jezus tonen en durven te verliezen, heiligt Hij ons (Rom. 12:1-2) en zegent ons met de verandering van ons gemoed (ons denken).

Galban

Galban (*galbanum*) was een vette, wasachtige hars afkomstig van een kruidachtige heester, waarschijnlijk de *ferula*, behorend tot de familie van Schermbloemigen (*Umbelliferae*). De hars werd verkregen door de onderste delen van de stengels of wortelstok in te snijden. Het had genezende kracht. Als geneesmiddel werd het inwendig gebruikt als slijmlosmakend en krampstillend middel. Uitwendig werd het gebruikt in de vorm van pleisters. Galban had een fijne, aromatische geur en bittere smaak. Bij verbranding was de geur niet echt aangenaam, maar toevoeging van galban aan het reukwerk verbeterde de verbranding van het reukwerk.

Geestelijk kunnen we zeggen, dat de eigenschappen van galban tot bevordering van ons gehele gebed zijn. Galban was bitter, het onderhouden van een intens gebedsleven is bitter. Want het kost moeite en doet geestelijk pijn om je karakter prijs te geven (Ps. 9:13). Maar zoals galban genezend was, worden ziel en geest gezond gemaakt door het gebed.

Als wij zó bidden, wordt ons gebed een welriekend reukwerk. Dit zien we geïllustreerd in de grondtekst. Want “galban” heet in Hebreeuws “*chelbenah*” (חֶלְבֵנָה), afkomstig van de stam “*chelev*” (חֶלֶב), dat “*vet zijn, vet*” betekent. Figuurlijk of literair wordt die stam gebruikt voor “*het beste, rijkste, meest uitgelezen deel*”. Jezus gaf Zijn hoge positie prijs (Fil. 2:5-8). Voor ons is het beste, rijkste deel ons ego (Rom. 12:1; Luk. 10:27). Het gebed waarin wij ons ego prijsgeven voor het kruis (de galban van eigen ego), is voor de Heer het rijkste gebed.

Wierook

Wierook is een doorzichtige, witte (gelige) hars, gewonnen uit insnijdingen in takken van de wierookstruik, de *Boswellia carteri*, welke voornamelijk in Zuid-Arabië voorkomt. Er is tevens wierook afkomstig uit India, de *Boswellia thurifera*. Wierook werd in Israël niet alleen in de Tabernakel als reukwerk gebruikt. Rijken gebruikten wierook als parfum of brandden het om van de geur te genieten (Hoogl. 3:6). Ook bij begrafenissen verbrandde men wierook. Het was kostbaar. Wierook bracht men ook als gave aan God (Ex. 25:6; Jer. 17:26; Matt. 2:11).

Wierook drupt uit de ingekeepte takken, waarna het stolt. De beste wierook wordt in de nazomer gewonnen. In Israël gebruikte men uitgespreide kleden of matten om de hars op te vangen en men kneedde het dan tot cilindervormige stukken. Dit was de zuiverste wierook. Het was déze wierook die moest worden gebruikt als reukwerk voor het Wierookaltaar (Ex. 30:34). Op de grond gevallen hars was minder zuiver en mocht beslist niet worden gebruikt. Naarmate de wierook blanker en doorzichtiger was, was de waarde hoger. De betekenis van de Hebreeuwse naam “*levonah*” (לְבוֹנָה) is dan ook “*wit zijn*”. Het is afgeleid van “*lavan*” (לָבָן) dat “*wit, glanzend*” betekent. Als zuivere wierook op gloeiende kolen gelegd wordt, ontbrandt het direct met een heldere, knetterende vlam door het hoge gehalte aan vluchtige olieën en geeft dan een heerlijke geur, die zich als parfum aan de kleding hecht. Uitsluitend de “*zuiverste*” wierook die absoluut niet met aarde verontreinigd was, werd voor het reukwerk gebruikt. Het woord “*zuiver*” is in Hebreeuws “*zach*” (זָךְ) en betekent “*zuiver, rein*”, doch figuurlijk “*rechtschapen*”. De stam is “*zaachach*” (זָכַךְ) d.w.z. “*zuiver, schoon zijn, reinigen, schoonmaken*”.

Jezus is de Reine! Voor ons betekent “*wit, rein, zuiver, rechtschapen*” zijn, dat wij door geloof in Zijn Offer zijn gerechtvaardigd. Rom. 3:22-25 – “*Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Jezus Christus is; Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods;*” (ook Rom. 5:1,9; Efez. 1:7; Col. 1:14).

Jezus wil niet, dat wij wandelen in door zonden bevedekte (geestelijke) klederen. Hij wil dat wij ons laten reinigen door Zijn Bloed, om samen met Hem te wandelen in witte kleding (Openb. 3:4-5,18; 4:4; 6:11; 7:9,13-14). En straks worden wij zelfs bevedeet met het reine, blinkende lijnwaad van de Bruid. Openb. 19:7-8 – *“Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bevedeet worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.”*

Als we onze zonden belijden en Jezus aannemen, waardoor onze harten wit zijn gemaakt, dan kunnen wij Jezus in waarheid aanbidden en Hem de reuk van onze wierook aanbieden. Maar laten we alert zijn dat die wierook niet met aarde is verontreinigd, d.w.z. dat ons hart niet bewust vleselijk verontreinigd is. Aarde wijst geestelijk op ‘het vlees’. God zoekt de reuk van zuivere wierook! Dan komen de vluchtige olieën van de Heilige Geest vrij. Joh. 4:23-24 – *“Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzo aanbidden. God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.”*

We hebben uit de specerijen geleerd welke elementen in ons gebed niet mogen ontbreken. Elk duidt op een cruciaal aspect! Zoals Jezus’ lijden en de zoetheid van het kruis, maar ook het prijsgeven van ons oude karakter en het grootmaken van Zijn Naam. De geur van ons gebed is voor God lieflijk, als het de geur is van Jezus’ Offer, Die Zich overgaf aan Gods wil. Mirre wijst op Jezus’ bittere lijden. Zijn Bloed drupte voor ons uit diepe wonden. Maar de fijne en zoete geur van het kruis doet onze harten overvloeien van liefde en blijdschap.

Oniche wijst op het prijsgeven van onze onaangename, boze, onreine karakters. We tonen ons aan de Heer in al onze zondige en kwetsbare naaktheid.

Galban wijst op de bitterheid van het kruisproces dat wij willen accepteren als wij onszelf geheel aan de Heer overgeven, maar is wel het beste, rijkste deel van een reukoffer aan Hem.

Wierook wijst op waarachtige aanbidding door een zuiver hart. Slechts een gereinigd hart kan God in Geest en in waarheid aanbidden en Zijn Naam grootmaken.

Geliefde broeders en zusters, deze vier elementen moesten nauwkeurig worden vermengd zoals een apotheker doet (Ex. 30:35). Zij behoren bij elkaar. Het maakt ons gebed compleet. Dan is er diepe bewogenheid, dankbaarheid en liefde voor Jezus, een volledig prijsgeven en overgeven van onszelf, mét overvloeiende lofprijs en aanbidding voor God. Zulk gebed is welriekend en zoet voor Hem, want dan zijn we volkomen verzonken in Hem. Zulk gebed weerspiegelt de diepe gemeenschap tussen Jezus, de Bruidegom, en ons, Zijn Bruid. Als deze vier elementen dagelijks onderdeel gaan uitmaken van onze gebeden, worden deze aangenaam en welriekend voor onze Heiland.

Moge Hij u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)